

1. Na postanowienie sądu powiatowego wyznaczające sędziego polubownego na mocy art. 492 k.p.c. nie służy rewizja.

2. [S]trona zainteresowana będzie mogła podnosić swe zarzuty związane z wyznaczeniem sędziego polubownego w trybie art. 492 k.p.c. w ewentualnej skardze o uchylenie wyroku, którą w razie zaistnienia uchybień przewidzianych w art. 510 § 1 k.p.c. może wnieść do sądu państwowego.

**Uchwała Sądu Najwyższego
z dnia 12 października 1960 r.
3 CO 21/60**

Skład orzekający:

SSN P. Stępień (przewodniczący)

SSN W. Bryl (sprawozdawca)

SSN F. Szczepański

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa Krystyny K. przeciwko Krystynie P. o wyznaczenie sędziego polubownego, po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym dnia 12 października 1960 r. zagadnienia prawnego przekazanego przez Sąd Wojewódzki w Krakowie do rozstrzygnięcia w trybie art. 388 k.p.c.:

„Czy od postanowienia wyznaczającego na zasadzie art. 492 k.p.c. sędziego polubownego służy rewizja?”

udzielił następującej odpowiedzi

„Na postanowienie sądu powiatowego wyznaczające sędziego polubownego na mocy art. 492 k.p.c. nie służy rewizja”.

Uzasadnienie

Udzielenie odpowiedzi na postawione zagadnienie prawne zależało od rozstrzygnięcia kwestii, czy postanowienie wyznaczające na zasadzie art. 492 k.p.c. sędziego polubownego należy do orzeczeń kończących postępowanie. Tylko bowiem od tego rodzaju orzeczeń przysługuje w myśl art. 368 § 1 k.p.c. rewizja, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Z przepisu art. 391 § 1 pkt 6 k.p.c. wynika, że ustawodawca przewidział zażalenie tylko na postanowienie odmawiające wyznaczenia sędziego polubownego, nie przewidział natomiast dla tego rodzaju postanowień rewizji, mimo że postanowienie oddalające wniosek zainteresowanej strony o wyznaczenie sędziego polubownego może być niejednokrotnie równoznaczne z przekreśleniem dla danej strony zapisu na sąd polubowny. Waga więc postanowienia negatywnego z art. 492 k.p.c. jest dla stron duża i gdyby przyjąć, że kończy ono postępowanie w danej sprawie, to raczej od takiego postanowienia winna przysługiwać rewizja. Tymczasem ustawodawca przewidział w tym wypadku tylko zażalenie. Bez wątpienia dla stron ma również znaczenie postanowienie sądu wyznaczające sędziego polubownego. Postanowienie jednak takie jest w swych skutkach dla stron zainteresowanych mniej doniosłe. Postanowienie takie nie zamyka stronom możliwości prowadzenia sprawy przed sądem polubownym, przeciwnie, możliwość taką im otwiera. Gdyby zaś którakolwiek ze stron miała zastrzeżenia do wyznaczonego sędziego, może przecież domagać się wyłączenia sędziego z tych samych przyczyn, które uzasadniają wyłączenie sędziego państwowego. Ponadto **strona zainteresowana będzie mogła podnosić swe zarzuty związane z wyznaczeniem sędziego polubownego w trybie art. 492 k.p.c. w ewentualnej skardze o uchylenie wyroku, którą w razie zaistnienia uchybień przewidzianych w art. 510 § 1 k.p.c. może wnieść do sądu państwowego.**

Powyższe motywy prowadzą do wniosku, że postanowienia, które wyznacza sędziego polubownego, nie można uznać za orzeczenie kończące postępowanie w rozumieniu art. 369 § 1 k.p.c.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na mocy art. 388 k.p.c. udzielił odpowiedzi negatywnej na postawione przez Sąd Wojewódzki pytanie prawne.

Źródło: OSNCK 1961, nr 2, poz. 60